Р Е Ш Е Н И Е
№ 2190

гр. София, 02.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 8 състав,** в публично заседание на 12.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **1525** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 4031 от 13.02.2013 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УП 159/02.02.2013 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от Ф. К. Х., гражданин на И., ЛНЧ[ЕИК], с настоящ адрес [населено място], [жк], част V, [жилищен адрес] чрез пълномщника адв. С. Т. И. с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 852/20.12.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Излагат се доводи, че неправилно ответникът по делото не е взел предвид бежанската история на брата на жалбоподателя, който бил получил статут. Твърди се, че неправилно ДАБ е приела, че положението в И. се е подобрило, тъй като още в началото на 2013 г. е имало самоубийствен атентат в шиитска джамаия в С. И.. На следващо място се твърди, че адмиинстративният орган неправалино е тълкувал и приложил нормата на чл. 9, ал.1 от ЗУБ, който е транспониран от чл. 15, буква «в» от Директива2004/83/С.. В тази връзка жалбоподателят се позовава на Решение от 17.02.2009 г. на С. по дело С – 456/07 г. за тълкуване на цитираната разпоредба и се позовава на практиката на

Върховния административен съд от 2009 г. Допълнително се инвокират доводи, че оспореното решение е постановено в нарушение на чл. 8 и чл. 9. Твърди се, че мотивите, обосноваващи отказа, са незаконосъобразни, тъй като административният орган не е преценил обстоятелството, че причините да напусне страната му са свързани с наличието на заплаха за живота и сигурността му.
В хода на съдебното производство редовно призован се явява лично и с упълномощения от него адвокат. Назначен му е преводач от български на арабски и от арабски на български език – М. А.. Поддържа жалбата и моли да бъде уважена по изложените в нея съображения.
Ответникът – председателят на ДАБ, редовно призован не се явява, представлява се от юрк. К., която оспорва жалбата, моли да се отхвърли и депозира писмено становище.
Настоящия съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:
Производството е инициирано с подаването на молба за статут с вх. № ЛМ – 4138 он 20.07.2012 г. на дирекция «Миграция», СДВНЧ – Любимец – МВР, която е изпратена в ДАБ по реда на чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, където е заведена с рег. № УП – 159 от 16.08.2012 г. В хода на образуваното административно производство на базата на представена лична карна № 00617131 (Б – 4), издадена на 15.04.2012 г. и свидетлество за иракско гражданство, издадено на 19.01.2009 г., е установена самоличността на жалбоподателя – Ф. К. Х., [дата на раждане] , в [населено място], И., гражданин на И., по народност арабин, религиозна принадлежност – мюсюлманин, неженен, ЛНЧ [ЕГН].
С оглед твърденията на чужденеца, същият е напуснал легално И. на 29.06.2012 г. за Т., откъдето е влязъл нелагално в Република Б. с помощта на трафикант. Мотивира искането си за закрила с опасност за живота му заради кръвна вражда. Разказва, че през 2010 г. брат му М., който бил полицай, участвал в престрелка срещу терористи от Ал К.. По време на престрелката колега на брат му бил убит, след което семейството на убития обвинило М. за смъртта му. Самият М. впоследствие бил търсен в дома си от членове на Ал К., но успял да избяга и в момента се намира в Република Б. с предоставен хуманитарен статут. След като М. напуснал И., семейството му било заплашено от бащата на убития му колега с кръвно отмъщение. Освен това от терористичната група също търсили жалбоподателя в дома му, което го принудило да напусне М. и да замине за Е., където останал две години. Там работил при другия си брат и, по думите му, нямал никакви проблеми. През 2012 г., когато се върнал в М., бащата на убития колега на брат му, дошъл в дома му и стрелял по него. Ф. Х. успял да избяга и след десетина дни напуснал И.. Чужденецът заявява, че не е арестуван, нито осъждан и не се е занимавал с политика. От съдържанието на проведените с чужденаца интервюта в хода на административното производство се установява, че в продължение на две години е живял в район, населен с кюрди - Е., но от заявеното по време на интервютата, става ясно, че персонално той не е преследван поради етническата му принадлежност. Срещу него не е имало конкретни посегателства и той не е преживял насилие. Заплахата от Ал К. е била отправена през 2010 г., след което в продължение на две години нито заявителят, нито друг член от семейството му е бил търсен от въпросните терористи. Заявената от чужденеца заплаха от кръвно отмъщение е оценена от ответника като проблем от личен характер, който не може да бъде свързан с нито една от предпоставките, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Семейната

вражда, вследствие, на която кандидатът твърди, че е напуснал И., не е била по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.
На следващо място административният орган подробно е изложил мотиви за липсата на преследване на чужденеца по смисъла на чл. 8, ал.4 от ЗУБ, поради което искането му за бежански статут е отхвърлено.
От ответника са изследвани и предпоставки за предоставяне на субсидиарна закрила, като в обжалваното решение е посочено, че от изложената от чужденеца фактическа обстановка не може да се приеме, че е бил принуден да напусне родината си поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция. Нежеланието на молителя да се завърне в родината си, по собствените му думи, е свързано с лични взаимоотношения между него и трети лица. Още повече, че в продължение на две години заявителят е живял необезпокоявано в [населено място], заедно с брат си, и се е върнал в М. по собствено желание. Опасенията за живота му при евентуално повторно завръщане в Е. не са обективно обосновани - там никой не го е заплашвал персонално, и следователно, не се оценяват като основателни. Срещу него не са били предприети действия, релевантни за предоставянето на хуманитарен статут нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира, както и че не е бил съден или осъждан, следователно иракските държавни институции нямат отношение спрямо него.
Допълнително са изложени подробни доводи за неприложимостта на предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3 от З., тъй като спрямо жалбоподателя не е установена заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.
Административният орган е приел, че не са налице и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като иракският гражданин не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република Б.. Посочените от него лични мотиви за желанието му да живее тук, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.
И не на последно място е изследвал бежанската история на Ф. Х. в светлината на решението от 17.02.2009 г. на С. по дело № С – 465/2007 г. относно изискванията на чл. 15, б”в” от Директива 2004/83/ЕО, според което силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата.
В хода на съдебното производство освен представените писмени доказателства с административната преписка не са ангажирани други.
С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:
Оспореното решение № 892 от 20.12.2012 г. на председателя на ДАБ е връчено на кандидата на 01.02.2013 г., лично и с участието на преводача В. Р.. Жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 159 от 02.02.2013 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на ДАБ съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут.
В настоящия случай производството е образувано по повод подадена молба с вх. № ЛМ – 4138 от 20.07.2012 г. по описа на дирекция „Миграция", СДВНЧ – Любимец и заведена с рег. № УП - 159 от 16.08.2012 г. по описа на ДАБ при МС, на жалбоподателя. Непосредствено преди това С Настанителна заповед № 179 от 13.08.2012 г., жалбоподателят е настанен в ТЦ за бежанци - П.. На същата дата чужденецът е подал нова молба в ТЦ I П. с вх. № 215 от 13.08.2012 г. и вх. № УП – 159 от 13.08.2012 г. по описа на ДАБ при МС. Веднага е регистриран, като в регистрационният лист е записано, че е [дата на раждане] в И., [населено място]. Тези данни се потвърждават от представения от него паспорт и свидетелство за гражданство. На 15.08.2012 г. е проведено първото с него интервю. На 15.08.2012 г. към преписката е приложено писмо, с което и.д. директорът на ТЦ – [населено място] уведомява директора на Специализирана дирекция „Т" при ДАНС, че Ф. К. Х. е подал молба за закрила. Отговорът е върнат на 18.10.2012 г., когато е заведен с рег. № УП 159 на директора на Специализирана дирекция "Т" – ДАНС, с което се уведомява председателя на ДАБ при МС, че към онзи момент ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република Б. на жалбоподателя.
Решаващият орган при ДАБ при МС постановява Решение № ДЛ - 162 от 19.09.2012, с което на основание чл. 67в, ал.1 от ЗУБ във връзка с чл. 13 на Регламент (ЕО) № 343/2003 г. на Съвета образува производството за предоставяне на статут в Република Б. на Ф. К. Х.. Това решение е връчено на адресата си на 05.10.2012 г.
Извън срока по чл. 70, ал.2 от ЗУБ е изготвена докладна записка с рег. № УП 159 от 19.10.2012 г., с която се предлага образуваното ускорено производство по предоставяне на статут на Ф. К. Х. да се преобразува в производство по общия ред, тъй като е изтекъл тридневния срок за взимане на решение.
На 01.11.2012 г. е проведено ново интервю с кандидата, за което е изготвен протокол с рег. № 159, за което не е изготвен аудио запис, в присъствието на адв. Г. Т. от БХК.
В срока по чл. 74 от ЗУБ, изчисляван от датата на докладната записка, старши експерт Е. Ц. в РПЦ – С. е изготвила и представила Становище рег. № УП 159 от 22.11.2012 г. до председателя на ДАБ при МС. Върху него е поставена резолюция „ДА" от същата дата.
За времето от депозираното становище до датата на издаване на оспореното решение, административният орган не е осъществявал събеседвания с жалбоподателя (видно от доказателствата по делото), а само е събирал информация за обстановката в държавата по произход – Справка вх. № 01 – 6132 от 15.11.2012 г., изготвена от дирекция "Европейски въпроси, международна дейност и еврепейски бежански фонд" при ДАБ.
Настоящият съдебен състав като се запозна с представените по делото писмени доказателства и съобрази изложеното от жалбоподателя в административното производство, споделя изцяло изводите на ответника, изложени в оспорения акт. Безспорен е изводът, че срещу жалбоподателя не е имало конкретни посегателства и той не е преживял насилие. Заплахата от Ал К. е била отправена през 2010 г., след което в продължение на две години нито заявителят, нито друг член от семейството му е бил търсен от въпросните терористи. Заявената от чужденеца заплаха от кръвно

отмъщение се оценява като проблем от личен характер, който не може да бъде свързан с нито една от предпоставките, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Семейната вражда, вследствие на която кандидатът твърди, че е напуснал И., не е била по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение.

С оглед на приетите по делото писмени доказателства, съдът намира, че доводите изложени от ответника в оспорения административен акт са правилни и законосъобразни, тъй като заявените от чужденеца мотиви не попадат във визираните в чл. 8 от ЗУБ предпоставки. Същият не е бил принуден да напусне държавата си по произход по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и няма риск от бъдещо такова. Установено е, че по отношение на него няма дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. От проведените с Х. интервюта не е видно, същият да е изложил съображения свързани с предоставянето на бежански статут. Вместо това изрично заявява, че не е арестуван или осъждан и че не е политически ангажиран.

Съдът, намира, че правилно и законосъобразно ответникът е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на бежански статут, поради което го е отказал.

Що се касае за втория момент – претендирането на субсидиарна закрила, решението на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно, отново.

За чуждия гражданин не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07, понятията „смъртно наказание", „екзекуция" и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход", използвани в чл. 15, б. „а" и „б" от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в" от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя", обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

С оглед на това тълкуване и предвид фактът, че Ф. К. Х. не прави твърдения за „смъртно наказание" или „екзекуция", не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Кандидатът не е бил принуден да напусне И. и поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира.

В приложената по преписката справка вх. № 01-6132/15.11.2012 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на ДАБ е посочено, че според насоките на ВКБООН за оценка на нуждите от международна закрила на търсещи убежище от И., „въпреки че насилието значително е намаляло в сравнение с най-лошия период на сектантски конфликти през-2006 г. и -2007 г., атентатите, престрелките _и убийствата от страна на въоръжени групи продължават да се случват всекидневно, като това оказва сериозно влияние върху цивилното

население, предимно и най-вече в централната част на И.. Б. и Н., особено М., остават най-засегнатите райони в И., следвани от К., Ал А., В., Д. и С. ал-Д.". М. продължава да бъде основен център на сунитските въоръжени групи (там броят на нападенията е нараснал от 22 инцидента, свързани със сигурността през ноември 2011 г., до 105 през януари 2012 г.). От също така се установява подобрение на положението в региона, за което свидетелства броят на завърналите се през 2011 г. вътрешно разселени лица и бежанци. Относителното подобрение в областта на сигурността и услугите е друга причина за връщане, особено в местата, които са били зони на конфликти по време на пика на насилието през 2006 г. и 2007 г., като Б., Д. и Н..

Въпреки информацията в цитираната справка, че провинция Н. (М. в частност) и К. (главно К. град) продължават да бъдат нестабилни, не следва насилието там да се определя като безогледно. Терористичните актове там са спорадични актове на насилие и като такива не могат да се оценяват като въоръжен конфликт. Инцидентите имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект.

Нещо повече в продължение на 2 години жалбоподателят е живял в район Е., за който не са представени данни за наличието на спорадични конфликти и през който период не е бил подложен на гонения.

Съдът намира, че ответникът по делото правилно е счел за неотносим към случая факта, че братът на Ф. Х. е получил статут, тъй като това е станало на базата на неговата лична бежанска история, която не може автоматично да се прехвърли върху твърденията на жалбоподателя. Съгласно установената съдебна практика подробно са описани хипотези, при които роднини на полицай или военни служители от И. с редоставен статут, са получавали такъв.

На следващо място твърденията в жалбата, че нееднократно състави от административните съдилища са приемали, че бомбени атентати в държавата по произход в производствата по ЗУБ се приемат за безогледно насилие по смисъла на чл. 15, б”в” от Директива 2004 /83/ЕО, са извадени от контекста на мотивите на отделни съдебни актове, които по своето същество не са задължителни, тъй като със сила на пресъдено нещо се ползват единствено и само диапозитивите им. От друга страна настоящият съдебен състав не отрича посочената практика, но намира за необходимо да посочи, че тя е свързана с наблюдаван усилен въоръжен конфликт в друга държава от близкия изток, за която изрично ВКБООН е посочил, че там е налице безогледно насилие и дал съответните си препоръки.

С оглед на изложеното дотук, не се установяват и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За чуждия гражданин не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

Поради изложеното дотук, установената липса на личен елемент, както и факта, че Ф. К. Х. не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на въоръжен конфликт.

За чуждия гражданин не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.
Предвид обстоятелството, че молителят е пълнолетен и неженен, не се установяват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Посочените от него мотиви за желанието му да живее в Република Б., не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Искането му за закрила е неоснователно.
По тези съображения Административен съд – София град, I – во отделение, 8 ми състав намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.
Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. К. Х., гражданин на И., ЛНЧ 700006378срещу Решение № 852/20.12.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.
Решението подлежи на обжалване пред върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: